

ת"פ 21177/10/15 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אבישי אזזו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 21177-10-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' אזזו(עציר)
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה באמצעות ב"כ עוה"ד דודי
ענבר

נגד
אבישי אזזו (עציר)

הנאשם באמצעות ב"כ עוה"ד דורון לוי

הכרעת דין

א. כתב-האישום וחזית המריבה:

כתב-האישום מייחס לנאשם שני אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, התחזות כאדם אחר, לפי סעיף 443 לחוק הנ"ל, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 ונהיגה בשכרות, לפי סעיף 62 (3) לפקודה הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 3.10.15, בעקבות קטטה, הגיעו שוטרים לבסיס צבאי "ביל"ו".

אותה עת, ישב הנאשם בכיסא הנהג של רכב מסוג "מזדה", אשר חנה בחניון הבסיס, בחברתם של שלושה אחרים.

אחד השוטרים, אשר גילה כי לנאשם אין רישיון נהיגה, ביקש מחייל הש.ג. להתקשר אליו ולדווח לו אם הרכב שבו הנאשם שוהה ייסע מהמקום. ואכן, בהמשך, אותו חייל דיווח לשוטר, כי הרכב עזב את החנייה.

אותה עת, עמדו השוטרים בשול הדרך על כביש 40, ומשעבר רכבו של הנאשם על פניהם, הם נסעו אחריו והבחינו בנאשם נוהג בו.

לאחר מכן, עיכבו השוטרים את הנאשם. בתשובה לשאלה, מדוע הוא נוהג בלא רישיון נהיגה, מסר הנאשם לשוטרים את רישיון הנהיגה של חברו, דניאל אלעזר, והתחזה בכזב להיות בעל הרישיון.

הנאשם עוכב בידי השוטרים והתבקש להתלוות אליהם לניידת.

בשלב זה, התרחק הנאשם מן השוטרים. אחד השוטרים אחז בשכמו של הנאשם והורה לו להתלוות עמו לניידת. אז, דחף הנאשם את השוטר. השוטר ניסה לאחוז בזרועו, אך הנאשם השתולל ושרט את השוטר בזרועו.

בהמשך, הזהיר השוטר את הנאשם, כי אם ימשיך בהתנהגותו יאלץ להשתמש כלפיו בגז פלפל. הנאשם הכה את השוטר בחזהו בשני אגרופיו, דחף אותו בחוזקה לאחור והחל נמלט מן המקום במטרה למנוע את מעצרו.

לבסוף נעצר הנאשם, רק לאחר שהשוטר ריסס את הנאשם בגז פלפל.

הנאשם הועבר לבדיקה בבית-החולים.

הנאשם התבקש לעבור בדיקת מאפיינים בשל החשש שהוא נהג תחת השפעת משקאות משכרים, אך סירב לשתף פעולה עם הבדיקות.

באישום השני, עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק הנ"ל, פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 + 335 (א)(1) ו- (2) לחוק הנ"ל, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק הנ"ל והתחזות כאדם אחר, לפי סעיף 441 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בעקבות האירועים המתוארים באישום הראשון, בתאריך 7.10.15 הורה בית-משפט השלום כי על הנאשם לשהות במעצר-בית. בהמשך, נמסרו לנאשם שעות "התאוורות", בין השעות 17:00 - 19:00, בליווי ובפיקוח.

בתאריך 28.10.15, עובר לשעה 03:45, הפר הנאשם את ההוראה החוקית הנ"ל, יצא מחוץ לביתו, ללא פיקוח או ליווי, שלא במסגרת שעות ההתאוורות.

בהמשך, בראשון לציון תקף הנאשם את ישראל גמדו בכך שדחף אותו, הכה אותו באגרופיו וחתך אותו באמצעות כלי חד. חברו של ישראל גמדו, אברהם ווסה, הפריד בין השניים, אך אז הצטרף לנאשם אדם נוסף, שזהותו אינה ידועה,

ושניהם יחד תקפו את ישראל גמדו ואת אברהם ווסה.

עקב כך, נגרמו לישראל גמדו חתכים עמוקים בידו השמאלית ובמותן שמאל.

אותה עת, הגיע למקום שוטר, אשר ראה את מעשה התקיפה, יצא מן הניידת, הורה לנאשם "משטרה עצור", אך הנאשם נמלט ונתפס רק לאחר מרדף רגלי.

לאחר מעצרו, הובל הנאשם לתחנת המשטרה, ובתשובה לשאלת שוטר לזהותו, התחזה בכזב כדניאל ג'מרה, מפקחו במסגרת מעצר הבית.

הנאשם מסר תגובה, כדלקמן:

ביחס לאישום הראשון, אישר כי היה ברכב ה"מזדה" בחניון, אישר כי נהג בו, הכחיש כי התחזה בכזב כאחר, אישר כי שוטר עיכב אותו, הכחיש כי תקף את השוטר "אלא ייתכן ודחף אותו במהלך ניסיון לברוח מהמקום", אישר כי ניסה לברוח מהמקום, אישר כי נעצר והובל לתחנת המשטרה, אישר כי התבקש למסור דגימת דם וסירב.

ביחס לאישום השני, אישר כי ניתנה לו ההוראה החוקית המדוברת, אישר כי הפר את אותה הוראה בכך שיצא מן הבית, הכחיש כי היה מעורב באירוע אלים, אישר כי נעצר, אישר שהובל לתחנת המשטרה וכי התחזה כאחד אחר.

הנאשם העיד להגנתו בהתאם לתגובתו (עמוד 44 והלאה).

ב. דיון בראיות - האישום הראשון:

רס"מ אקשוטי רועי תיעד את השתלשלות האירועים בשלושה דוחות פעולה (13/ת - 15/ת).

בת/13 רשם, כי הוא הגיע בניידת משטרתית לכביש 40 בתאריך 3.10.15 בשעה 09:32.

הוא הבחין "במקום זיהינו 4 צעירים אתיופים אשר לא שיתפו פעולה וטוענים כי הכל בסדר ללא תלונות. ייתכן כי התקוטטו ביניהם, אולם כשהיינו במקום לא הייתה כל עבירה".

בת/14 שהוא המשכו של ת/13, נרשם, כי בכביש 40 בתאריך 3.10.15 בשעה 10:11:

"במהלך טיפול באירוע של קטטה בכניסה למ.ק. ביל"ו על כביש 40..."

השוטר בדק ארבעה צעירים "אשר נמצאו בסמוך לרכב מספר 8540655. הארבעה נבדקו, ומאחר ולא עלה חשד לעבירה במקום לא היה המשך טיפול. יש לציין כי בעת הגעתי...הרכב הנ"ל חנה בכניסה למ.ק. ביל"ו כאשר הוא כבוי. ובמושב הנהג ישב צעיר שהזדהה **כאבישי אזוז**...טען להגנתו כי אינו נוהג ברכב וכי אין לו רישיון נהיגה...לידו ישב ברכב צעיר נוסף, אותו זיהיתי עפ"י רישיון נהיגה **כדניאל אלעזר**...בסמוך אליהם נמצאו שני חשודים נוספים ששוחחו...אותם זיהינו **כשלום בימרו**...**ונגה קסה**...הארבעה לא שיתפו פעולה לגבי מעשיהם וטענו כי הכל בסדר, כי לא הייתה קטטה, וכי אינם מעוניינים בטיפול משטרה כלשהו".

"עלה החשד כי **אבישי** מתכוון לנהוג ברכב ועל כן עזבתי את המקום, ביקשתי מהחייל שעמד בכניסה לבסיס בעמדת הש.ג. שיתקשר אלי ברגע שהרכב מתחיל בנסיעה. עזבתי את המקום ונסעתי צפונה בכביש 40 והמתנתי בשול בצומת נען. כעבור זמן קצר התקשר אלי החייל ואמר לי שהרכב התחיל נסיעה בכביש 40 לכיוון צפון. המתנתי עד שהבחנתי ברכב הנ"ל בנסיעה צפונה".

"נסעתי **במקביל לרכב**. זיהיתי כי הנהג **הנו אבישי**, אשר קודם לכן זיהיתי אותו וזה הצהיר כי אין לו רישיון נהיגה. **כרזתי לרכב לעצור בצד ועצרתי אותו לבדיקה בכביש 40 צפון בכניסה למתקן חברת החשמל**...ברכב היו 4 נוסעים, אותם ארבעה שזוהו קודם לכן באירוע הראשון. בתחילה בקשתי מהנהג לכבות את הרכב. **שאלתי את אבישי מדוע הוא נוהג, שהרי אין לו רישיון נהיגה. זה השיב "למה מה הבעיה?" וניסה להזדהות באמצעות רישיון הנהיגה של חברו דניאל אלעזר שהיה במקום**. לקחתי מידיו את הרישיון של דניאל ואמרתי לדניאל, קח - זה הרישיון שלך והגשתי לדניאל שלקח אותו. בקשתי מאבישי לצאת מהרכב...בתחילה סירב לצאת ממושב הנהג...לציין כי לאורך כל האירוע אבישי דיבר בצורה לא מסודרת, תוך התלהמות ובאופן שאינו מתאים למצב, כך שעלה לי חשד שהוא נתון תחת השפעת אלכוהול".

"הודעתי לו כי הוא מעוכב בחשד לנהיגה ללא רישיון נהיגה ובקשתי ממנו להתלוות עמי לניידת. **זה התנגד בתחילה התנגדות פאסיבית, ואמר שהוא יבוא רק אם אני אשאיר את המפתחות לרכב לחברים שלו...אבישי וחבריו החלו להתלהם ולצעוק**. ביקשתי מאבישי להתלוות עמי לניידת שוב...דיווחתי בקשר על כך שאני צריך סיוע...התקרבותי אליו הנחתי יד על השכם שלו וביקשתי ממנו שיבוא אתי לכיוון הניידת. זה דחף אותי מעט לאחור וכשהרמתי את ידי על מנת לתפוס אותו החל להשתולל תוך שהוא שורט אותי בידיים בחלק הפנימי שמתחת למרפק. הזהרתי אותו שאני הולך לרסס אותו בגז פלפל והוצאתי את הגז מהנרתיק. אבישי נתן לי אגרופים בשתי ידיו לכיוון החזה, דחף אותי לאחור בחוזקה והחל לרוץ לכיוון דרום, לעבר השול של כביש 40".

"דיווחתי בקשר על תקיפת שוטרים והתחלתי לרוץ אחרי אבישי וכשהתקרבותי אליו כך שאני מימינו ומעט מאחוריו ריססתי לעברו גז פלפל. אבישי החל מועד מעט והמשכתי לרסס עד שזה הפסיק לרוץ ונפל. דיווחתי בקשר על

שימוש בפלפל...חבריו של אבישי המשיכו להתלהם...לבסוף הגיע שוטר מתנ"א שחלף במקרה במקום ועצר לסייע...כבלנו את אבישי ברגליו והודעתי לו כי הוא עצור...הכנסתי את אבישי לניידת...נסעתי עם העצור לתחנה..."

בתחנה אפשרו לנאשם לשטוף את פניו. אחר, הובילו אותו לבית-החולים, שם קיבל טיפול.

הנאשם נתבקש לעבור בדיקת מאפיינים לשכרות - סירב - הוא אמר שאינו מתכוון לשתף פעולה.

בדוח נרשם: "לציין כי בבית-החולים חזר ואמר אבישי "נכון נהגתי בלי רישיון, נכון תקפתי אותך וניסיתי לברוח, אבל למה לרסס פלפל, פלפל זה לבנות, תרביץ עם הידיים. עוד שאל אותי אבישי האם הוא גם איים עלי או שרק הרביץ לי?...".

ת/15 הנו דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות המלמד, כי הנאשם סירב לשתף פעולה, סירב להשיב לשאלות, צוין כי נדף ממנו ריח "קל" של אלכוהול מהפה, הופעתו "מרושלת", התנהגותו "פרועה".

ת/16 הינו תצלום אמת ידו של רס"מ אקשוטי רועי ועליה **שריטות**.

רס"מ אקשוטי רועי העיד, תוך שהוא מאמץ את הדברים שרשם בדוחות הפעולה (עמוד 9 שורה 8, עמוד 11 שורה 10 והלאה).

אציין, כי מטבע הדברים, כאשר מדובר בשוטר המבצע עשרות פעולות, "המקפיא" את זיכרונם בדוחות פעולה, חקירתו הנגדית של רס"מ אקשוטי רועי, הייתה, למעשה, חקירתו של אדם המרענן את זיכרונם תדיר מתוך דוח הפעולה, ולפיכך לא הוסיפה יתרון ממשי על הדברים שרשם בדוח הפעולה.

הוא הסביר בעדותו, כי האירוע הורכב **משני חלקים** - ההתרחשות בחניון, ולאחר מכן הזירה האחרונה, שבה עצר את הרכב בו נהג הנאשם והתפתחה התקרית המתוארת בדוח (עמוד 11 שורה 13 והלאה).

תאר את חריגות התנהגותו של הנאשם, כאשר ביקש כי יזדהה (בעוד שהשוטר צריך להיות מוכר לנאשם, נוכח פגישתם הקודמת בחניון וזיהוי, מספר דקות קודם לכן) הגיב הנאשם: "והוא מיד קפץ ואמר שהוא לא נוהג ושאלו רישיון נהיגה. השיב למשהו שכלל לא שאלתי. פרט לזה, כן, אנחנו אכן התרשמנו שיש סבירות שם שהם תחת השפעת אלכוהול" (עמוד 13 שורות 20 - 23).

עוד הסביר מהו הבסיס לחשדו, שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, תוך שהוא מפנה לאמור בדוח הפעולה (עמוד 13 שורה 31 והלאה).

השוטר המחיש את מצב הדברים בזירה בתרשים **ת/17**.

לפי עדותו, הוא עצמו ניהל את השיחה עם הנאשם (עמוד 15 שורה 20), אך יכול להיות שגם שותפו שוחח עמו (עמוד 15 שורה 22).

ב"כ הנאשם, בחקירה הנגדית, פרט את האירוע לפרוטות, דק אותו עד דק, בשאלות כגון, מי פנה לראשונה לנאשם, מי הגיע מכיוון זה או מכיוון אחר וכיו"ב, אך אין לצפות משוטרים המבצעים עשרות פעולות כגון אלה, לאמץ את זיכרונם מעבר לדברים שנרשמו בדוח הפעולה, ואין בכך שום נימוק המוביל לדחיית עדותם והדוחות שרשמו.

השוטר הדגיש דברים כגון שלא התרשם שהנאשם ביקש להימלט ממנו או שהגביר את מהירות נסיעתו.

הוא לא הפריז באלימות שבה נקט הנאשם ולא המעיט מחומרתה.

הכחיש את טענת הנאשם כי תקף אותו באגרופים ובבעיטות (עמוד 20 שורה 15).

אני מקבל את הסברו, שלפיו החבלות על חזהו השמאלי של הנאשם, בהחלט יכולות היו להיגרם, נוכח הקטטה, שלפי החשד היה הנאשם מעורב בה עוד קודם לכן (עמוד 20 שורה 18), בתחילת האירוע, ואזכיר, כי מעורב אחר נצפה חבול אף הוא.

אני מקבל את עדותו, שלפיה את דוח אכיפת איסור נהיגה בשכרות - ת/15 - מילא בזמן אמת (עמוד 21 שורה 9 והלאה), נוכח תגובותיו של הנאשם, ולא לפי הטענה, כלאחר יד, כאשר הוא יודע מראש כי הנאשם יסרב לשותף פעולה.

לא מצאתי סיבה שלא לקבל את עדותו של רס"ר אקשוטי רועי ואת דוחות הפעולה שרשם.

רס"ר אקשוטי רועי תיעד את ההתרחשות בצורה טובה, מפורטת, פעל לפי תפקידו, לא הגזים ולא הפחית ממעשי הנאשם, אלא תאר אותם כהווייתם.

עדותו מקבלת אישור גם בתגובת הנאשם ונוכח חזית המריבה.

אני מקבל את עדותו של רס"ר רועי אקשוטי, כעדות מהימנה ואמינה, שניתן לבסס עליה ממצאים כנדרש בפלילים.

רס"ר רטנר סימון רשם דוח פעולה (ת/22):

הוא היה בניידת יחד עם השוטר רס"מ רועי אקשוטי.

תחילה, זיהה ברכב ה"מזדה", אשר חנה בחניון שני בחורים, אחד מהם הנאשם, בסמוך להם שניים נוספים. אחד מהם, שהיה בחוץ, **שלום בימוו, היה פצוע בידו השמאלית, טען שנפל.**

עניין זה, בהחלט יכול להסביר את חבלותיו של הנאשם.

כל הארבעה לא שיתפו פעולה "ומסרו כי לא הייתה שום קטטה".

הארבעה נראו לו "שיכורים/מסוממים".

השוטר ושותפו עזבו את המקום, עצרו על כביש 40 "לאחר כ - 10 דקות, זיהיתי את אותו הרכב..בנסיעה על כביש 40...נסעתי אחרי הרכב וכרזתי לו לעצור...נעצרנו במקביל אליו, מצדו השמאלי של הרכב החשוד. נהג הרכב היה **אבישי אזוו**...יצאתי מהניידת וביקשתי מהנ"ל לכבות את המנוע, ולהוציא את המפתחות מהסוויץ. הנ"ל לא מיהר לעשות זאת. הסתכל עליי במבטים ממושכים והתמהמה. לאחר בקשה חוזרת הנ"ל הוציא את המפתח ונתן לי. הנ"ל ושאר היושבים ברכב יצאו מהרכב, והתקרבו אלי ואל השותף שלי, כאשר היינו בין שני הרכבים. ביקשתי מהשלושת הבחורים ללכת אחורה...לא הקשיבו והפריעו בצעקות, ובכך שנכנסו עם גופם בינינו לבין הנהג".

לאחר מכן, **ראה את הנאשם "מרים את ידו ודוחף את השותף שלי עם ידו בצורה חזקה. השותף שלי תפס את ידו של הנ"ל וניסה להשתלט עליו אך החשוד החל לברוח. בזמן שהשותף שלי ביצע מעצר עם שימוש בגז פלפל הרחקתי את השלושת הבחורים הנותרים...הגיעה ניידת לבנה עם שוטר מתחנת רמלה בשם דניאל ארז...השוטר עזר לנו בכך שהרחיק את אחד הבחורים בשם דניאל אלעזר לצד. לאחר מספר רגעים הסתובבתי וראיתי כי השוטר הנ"ל נאבק עם החשוד הנ"ל וניסה להשתלט עליו. רצתי אליהם ועזרתי לשוטר לבצע מעצר בכך שתפסתי את ידו הימנית של החשוד וסובבתי מאחורי גבו ועזרתי להוריד אותו לרצפה. במהלך ההשתלטות דניאל אלעזר נפצע בראשו מפגיעה בקרקע, מדובר בחתך בגבה הימנית ושפשוף בעור בלחי בצד ימין של הפנים..."**

הנאשם נלקח לתחנה.

לאחר מכן, הנאשם והאחר נלקחו לבית-החולים.

בבית-החולים ראה את שני החשודים הנותרים, כאשר אחד מהם, שלום בימרוו אמר לו שהפצע שעל ידו השמאלית נגרם לו כתוצאה משימוש בכוח של השוטרים.

רס"ר סימון רטנר מסר עדות המאמצת את דוח הפעולה שלו (עמוד 34 שורה 11 והלאה).

הבהיר, כי עוד בשלב הראשון, הוא חשד שכל ארבעת המעורבים נראו לו "שיכורים או מסוממים לפי איך שדיברו" (עמוד 34 שורה 20).

בעת שהרכב נעצר הוא הורה לנהג לעצור ו"להוציא את המפתחות מהסוויץ" (עמוד 35 שורה 6).

רשם תרשים של מצב הרכבים ומיקום המעורבים בזירה (ת/23).

היה עסוק "עם שלושת החשודים אחרי שהם התחילו להפריע" (עמוד 35 שורה 29) בעוד שותפו היה עסוק במרדף אחר הנאשם ומעצרו, ולפיכך לא היה בקשר "עין רציף עם השותף שלי" (עמוד 36 שורה 3).

לא מצאתי סיבה או נימוק שבכוחו להוביל לדחיית עדותו ודוח הפעולה שרשם.

אני מקבל את עדותו של רס"ר סימון רטנר, כעדות מהימנה, אמינה המתעדת, יחד עם הדוח שרשם את ההתרחשות והשתלשלות האירועים בזירה.

רס"ל מתנה רון רשם דוח פעולה (ת/16):

הוא הגיע אל המקום בשלהי האירוע, בשעה ששני שוטרים הפילו ארצה את דניאל אלעזר.

הוא הוכנס לניידת, מנע מאחרים להתקרב, ציין שאחד מהם צילם את האירוע, **הבחין שלדניאל אלעזר פצעים פתוחים מדממים, באזור גבה שמאל ובאזור פאה שמאל.**

רס"ל מתנה רון העיד ואימץ את דוח הפעולה שרשם (עמוד 10 שורה 3 והלאה).

הוא לא הוסיף דבר מהותי על הדברים השנויים במחלוקת, ומטבע הדברים, משום שהגיע לזירה לקראת סוף האירוע.

רס"ל ארז שרון דניאל רשם דוח פעולה (ת/26):

בעדותו (עמוד 38 והלאה), לא זכר דבר מעבר לדוח שרשם ובו ניתן למצוא, בין השאר: "...ראיתי לפתע בחור אתיופי תוקף שוטר ומתחיל בהימלטות על הכביש לכיוון דרום ושוטר רץ אחריו ומסמן לי עם היד להגיע..."

כאמור, שני העדים המרכזיים המתארים אישום זה הם רס"מ אקשוטי רועי ורס"ר סימון רטנר.

בחינת דוחות הפעולה ועדותם, מגלה מספר סתירות, כגון הניסיון של הנאשם להזדהות באמצעות תעודת הזהות של חברו - עניין שמופיע בת/14 של רס"מ רועי אקשוטי ואינו מופיע בת/22 מאת רס"ר סימון רטנר.

אולם, אלו סתירות "בריאיות" המלמדות דווקא על רישום של אירוע, מנקודות ראות שונות, כל אחד, בהתאם לתשומת ליבו, לחלקו באירוע, ובלא שנערך תיאום של דוחות הפעולה.

אני מקבל את עדותם, ואת דוחות הפעולה שרשמו, כבסיס איתן לקביעת ממצאים, כנדרש בפלילים.

אני קובע כי התקיים אותו חשד סביר המקים עילה לדרישת השוטר כי הנאשם ימסור בדיקת דם לבדיקת שכרות (ת/15):

תחילה, נראו הארבעה "שיכורים/מסוממים", החשד לקטטה, הנהיגה של הנאשם, התמהמהות בתשובותיו, הצגת רישיון נהיגה שלא שייך לו, התשובה שמסר, בעוד שידוע כי השוטר לא יכול לטעות לגביו, הריח הקל של האלכוהול.

להשלמת התמונה הנוגעת לאישום זה אוסיף:

אין חולק, כי הנאשם נעדר רישיון נהיגה והוא מעולם לא קיבל רישיון נהיגה (ת/5).

הנאשם קיבל טיפול רפואי בתאריך 3.10.15 שעה 11:05 נגד הגז המדמיע (ת/6). לא צוין דבר בת/6 אודות חבלות אחרות.

נערך ניסיון לאיתור מצלמות אבטחה והתברר כי אין במקום מצלמות (ת/10).

השיחה שנערכה עם חייל הש.ג. (ת/10) היא עדות מפי השמועה, למרות שהוגשה בלא הסתייגות, ומעבר לכך, אותו חייל לא יכול היה למסור נתון שלפיו ראה את הנאשם נוהג ברכב.

צילום הנאשם של אזור צלעות פלג גוף ימין (ת/12) (תצלום האמה - אמתו של השוטר).

ג. דין בראיות - האישום השני:

האישום מבוסס על עדותם של שני עדים.

אברהם ווסה העיד כדלקמן:

באותו לילה הוא היה יחד עם חברו ישראל דגנו במועדון בראשון לציון (עמוד 22 שורה 28 והלאה).

בשלב מסוים, החליטו לעזוב את המועדון.

הוא עצמו שב על עקבותיו כדי לפגוש ידידה, אבל ישראל דגנו אמר שרוצה ללכת הביתה (עמוד 22 שורה 31).

לפי עדותו: "ואז בשלב כלשהו, הגיע הבחור זה שזיהיתי במסדר (העד **זיהה את הנאשם** במסדר זיהוי תמונות - תמונה מספר 2 - ת/18), התקרב ביני לבין ישראל, היו עוד הרבה אנשים, באזור של היציאה מהמועדון. הגיע בחור שאותו זיהיתי...הבחור שאותו זיהיתי ניגש לישראל. בשלב כלשהו התחיל הסיפור, אני מזהה שהוא מתחיל להתקרב אליו **דחיפות ואגרופים**" (עמוד 22 שורה 31 והלאה).

העד נגש אל שניהם "חזרתי לנסות ולהפריד" (עמוד 23 שורה 5).

בשלב מסוים, הצטרף לקטטה בחור נוסף ואז "זה נהיה ממש רציני" (עמוד 23 שורה 6).

"בעצם היה את השנייה ששניהם התנפלו על שנינו, הבחור השני בעצם קפץ עליי, לא הבחור שזיהיתי, השני קפץ עליי, אני יכול לשער לא יודע מי זה. דחף אותי בשלב הזה היו כמה שניות של תגרה בעצם מכות אלימות, דחפתי את הבחור הראשון, ניסיתי להפריד, הבחור השני ראה שאני לא מגיב התחיל להיות יותר רגוע, בשלב זה הניידות הגיעו, הם ברחו" (עמוד 23 שורות 6 - 10).

לאחר הקטטה הבחין כי חברו מדמם באזור המותן (עמוד 23 שורה 11).

הוא הרים את חולצתו של החבר והבחין ב"**חתכים**" (עמוד 23 שורה 12). לדבריו "רואה את **החתכים** הם נראו לי עמוקים" (עמוד 23 שורה 15).

עד לשלב שבו הבחין בדימום, לא העלה על דעתו, כי חברו נחתך ולא הבחין באדם האוחז בכלי חד או מבצע

תנועת דקירה: "עד לשלב הזה לא חשבתי שזה יותר מתגרה" (עמוד 23 שורה 12).

העד הבהיר מה היה חלקם של הנאשם ושל הבחור הנוסף: **"הראשון, אני מתכוון לזה שזיהיתי אותו - הוא התקרב לישראל בשלב הראשון, שם התחילה התגרה, הוא התחיל לתת אגרופים, לא ראיתי בדיוק איך התחיל אבל שהסתובבתי ראיתי את התגרה עצמה...ראיתי את המהלומות לא ראיתי איך זה התחיל. בשלב הזה מגיע עוד חבר השני ואז מתחילה ממש האלימות"** (עמוד 23 שורה 19 - 22).

וכן תיאר: **"אבל שם הביאו אגרופים לישראל"** (עמוד 23 שורה 23).

לדבריו: **"הבחור השני הרביץ באגרופים, התחיל כלפיי, הוא פשוט קפץ על שנינו בשלב הזה אני התחלתי להעיף אותו הוא ראה שאני לא מגיב בחומרה. היו שני שלבים שהוא מגיע ניסיתי להפריד כביכול. היה ברור שאנחנו במצב של קטטה"** (עמוד 23 שורות 24 - 25).

העד הדגיש, כי בתחילה היו הוא וחברו ישראל גדמו סמוכים זה לזה (עמוד 23 שורה 31), לאחר מכן התרחקו (עמוד 24 שורה 1).

אינו מכיר מי מהתוקפים (עמוד 24 שורה 7).

זיהה את הנאשם במסדר זיהוי התמונות (ת/18) לאחר שראה שהוא נעצר בידי השוטר בזירה (עמוד 24 שורה 12).

ראה את האירוע, לאחר שהאירוע האלים החל (עמוד 25 שורה 17).

אינו שולל את האפשרות שחברו ישראל גדמו **"נתן לו אגרוף"** במסגרת התגרה (עמוד 25 שורה 32). מכל מקום, לא נראה לו שחברו היה פאסיבי באופן מוחלט (עמוד 26 שורה 2). לאחר מכן אישר שחברו **"נתן לו אגרוף. ברגע שהוא נתן לי אגרוף השני"** (עמוד 26 שורה 25).

האירוע הסלים, כאשר הבחור השני הגיע והתערב בקטטה (עמוד 26 שורה 4).

הבחור השני הגיע וקפץ על שניהם (עמוד 26 שורה 6).

הבחור השני קפץ על שניהם "קפיצה ובעיטות אותו הדבר הוא קפץ עלינו. אגרופים. כן. בשלב שאני מפריד הוא קופץ עלינו. הוא רואה שאני מתקרב" (עמוד 26 שורות 8 - 9).

הבחור השני "מכה אותי דוחף את שנינו. יש להדוף ויש להכות. הדף את שנינו והתחיל להכות אותו" (עמוד 26 שורה 11).

מבחינתו, האירוע לא החל במועדון, לא זיהה את הנאשם לפני כן מהמועדון (עמוד 27 שורות 6, 20).

מסקנתו - וזוהי מסקנתו בלבד - שהנאשם הוא הדוקר.

מסקנה זו מתבססת על מצב הדברים, כפי שהיה במקום, בהבנתו שלו, אך הוא לא ראה את הנאשם אוחז בכלי חד או מבצע תנועת דקירה. כך, לא ראה את האחר אוחז בחפץ חד או מבצע תנועת דקירה (עמוד 27 שורה 30 והלאה).

ישראל גדמו העיד כדלקמן:

תיאר את השתלשלות האירועים באותו לילה (עמוד 29 שורה 21 והלאה).

בשלב מסוים "יצא בן אדם מהסמטה השתולל וצעק שם, ואני חשבתי שהוא רץ לכיוון החבר שלי...חזרתי לכיוון ומשם כל הבלגאן הוא נצמד אלי **הרגשתי כמה דחיפות. דחף אותי עם שתי ידיים (מציג שתי ידיים קדימה)**. אז חבר שלי נעמד בינינו כדי להפריד. אחרי אולי פחות מדקה **הרגשתי מכה חזקה מאחורה** מדגים בראש, ראיתי שמישהו רץ לידי הבנתי שכנראה אחד החברים שלו. חבר שלי התחיל לצעוק עליהם להבין מה קרה. אחרי שהם התרחקו היו במרחק של קרוב ל - 20 מטר, הלכו אחורה ומשם הגיעה ניידת..." (עמוד 29 שורה 23 והלאה).

בעת האלימות לא הרגיש דקירה ולא הבחין שהוא מדמם, אלא לאחר שהשוטרים הגיעו הוא הרגיש כאבים ביד ובמותן שמאל והבחין שהוא מדמם (עמוד 30 שורה 1). וכן: **"לא ראיתי ממה נדקרתי באותו רגע. רק אחרי זה ראיתי שאני מדמם"** (עמוד 30 שורה 18).

אינו זוכר מה אמר הנאשם, כשהגיע לכיוונם, אך הוא היה כעוס והשתולל (עמוד 30 שורות 8, 10, 12).

הדגיש כי הנאשם: "הבחור הראשון דחף אותי פעמיים זה מה שאני זוכר (מראה דחיפה עם ידיים פרוסות). זה מה שהוא עשה" (עמוד 30 שורות 13 - 14).

עמד על כך, שהנאשם לא תקף אותו באגרופים, אלא בדחיפות בלבד (עמוד 31 שורה 7).

לא ראה מה בדיוק עשה הבחור השני, אשר הגיע לאחר מכן אך "הוא הגיע מאחורי" והרגשתי מכה חזקה בראש" (עמוד

30 שורה 16).

הבהיר כי האדם השני הגיע "כן, בא מאחוריי, משמאלי" (עמוד 33 שורה 1). כשהוא חלף על פניו הרגיש חבטה (עמוד 33 שורה 3).

הוגשו בעניינו דוחות רפואיים (ת/19), מסדר זיהוי שבמסגרתו זיהה את הנאשם כאדם הראשון אשר דחף אותו (ת/20) ותמונות המתעדות את חבלותיו (ת/21).

לא ראה מי דקר אותו, לא ראה אדם מחזיק חפץ חד (עמוד 30 שורה 25).

הסיק - וגם בעניינו מדובר מסקנה בלבד - שהנאשם הוא זה שדקר אותו (עמוד 30 שורה 20 והלאה).

מסקנתו התבססה על כך ש"איתו היה לי יותר מגע, הוא היה צמוד כנראה שלף משהו ולא זוכר, מהלחץ. הוא זה שהיה יותר צמוד אליי, היה יותר זמן לידי" (עמוד 30 שורות 22 - 23).

אינו מכיר את מי מהתוקפים (עמוד 31 שורה 14).

לא יזם את האירוע, ולא היה סכסוך שקדם לכך (עמוד 33 שורות 13, 15).

לדבריו, הוא עצמו, לא הגיב לתקיפה: "לא הספקתי להגיב" (עמוד 32 שורה 18).

לא תקף במכת אגרוף (עמוד 32 שורות 23 - 25).

תיאור האירוע מפיהם של שני העדים מלמד על הסתירות המרכזיות הבאות:

אברהם ווסה מתאר את האירוע **כתגרה**, ואילו ישראל גדמו מתאר אותו, כהצמדות הנאשם אליו ותקיפה בדרך של שתי דחיפות בידיים פרושות קדימה.

אברהם ווסה מתאר, משלב מסוים, **אירוע הדדי** בין הנאשם ובין ישראל גדמו, כאשר ישראל גדמו משיב לנאשם באגרופיו, ואילו ישראל גדמו מתאר זאת כאירוע **חד-ציד מוחלט**.

אברהם ווסה מתאר את התערבותו של האדם הנוסף כמי שתקף את שניהם יחד, כלומר הגיע אל כיונם, בעת שישראל

גדמו והנאשם עומדים זה מול זה ואברהם ווסה חוצץ ביניהם, אילו ישראל גדמו **מתזמן** את התערבותו של האדם הנוסף לשלב שבו הנאשם תוקף אותו והאדם הנוסף תוקף אותו מאחור.

שקלתי את עדותם של השניים, בחנתי את הסתירות הלכאוריות השונות שבתיאורים השונים, והגעתי למסקנה, כי בהחלט ניתן לקבל את עדותו של אברהם ווסה כבסיס איתן לקביעת ממצאים, כנדרש בפלילים.

עדותו של אברהם ווסה הייתה מאוזנת יותר, היטיבה להציג את חלקו של הנאשם ואת חלקו של ישראל גדמו, וגם אליבא דהנאשם, הוא לא היה חלק מאותו סכסוך מקדמי במועדון.

לעומתו, ישראל גדמו מסר עדות מוזרה, כאילו הנאשם תקף אותו בלא כל סיבה או מניע, השניים לא נפגשו קודם במועדון, הפחית את חלקו שלו, צמצם את חלקו של הנאשם, וזאת משום תחושת האשם שלו עצמו.

יחד עם זאת, בחינה של אדותו של אברהם ווסה, וגם בחינה קפדנית של שתי העדויות מובילה למסקנה, כי לא ניתן לקבוע, כנדרש בפלילים, שדווקא הנאשם היה זה שביצע שימוש בכלי חד ודקר את ישראל גדמו.

עדותם של השניים, בעניין זה, היא **מסקנה**.

הם לא ראו אדם אוחז בכלי חד או מבצע תנועת דקירה.

קיימת היתכנות רבה כי הנאשם, אשר היה בקרבה אלימה יותר לישראל גדמו ביצע את מעשה הדקירה, אך מנגד, ישראל גדמו מתאר את חלקו **כדחיפות בידיים פרושות** והוא לא ראה את ידיים אלה אוחזות בכלי חד.

אברהם ווסה הסיק את מסקנתו, גם משום שלטענתו הבחין, לאחר מכן, ב"חתכים" על מותן שמאל של ישראל גדמו. הוא סבר כי ריבוי חתכים לא יכול להיגרם כהרף עין, ועל כן רק לנאשם, אשר היה בצמידות רבה יותר, משך זמן רב יותר לישראל גדמו, הייתה הזדמנות לבצע את המעשה. ואולם, עיון בתצלומי הפציעה (ת/21) ובדוחות הרפואיים (ת/19) מלמד על הימצאותם של שני חתכים - אחד על זרוע שמאל והאחר על מותן שמאל - שני חתכים בלבד.

יתירה מכך, בהחלט יתכן התרחיש העובדתי, או לפחות הוא מקים ספק סביר, כי הנאשם תקף את ישראל גדמו, ובה בעת הגיע אדם אחר, מאחוריו, מצד שמאל שלו (באופן המאפשר חתכים בזרוע ומותן שמאל) ביצע את החתכים והמשיך הלאה.

אזכיר, כי ישראל גדמו ואברהם ווסה הבחינו בחתכים רק **לאחר מכן**, והם לא יכולים לשייכם למעשיו של הנאשם או לאלו של האחר, דווקא.

לא הוכח, כי האחר הצטרף לתקיפתו של הנאשם, כמבצע בצוותא, כלומר באופן המאפשר לשייך את התקיפה בחפץ החד גם לנאשם, על דעתו והסכמתו, או למצער בדרך של "שותפות ספונטאנית".

על כן, ניתן לקבוע כממצא, כי הנאשם הוא זה שביצע את התקיפה, אך תוך שימוש בידיו, מכות אגרוף, כפי שתיאר אברהם ווסה, וקיים ספק אם ביצע את הדקירות או החתכים.

להשלמת התמונה הנוגעת לאישום זה:

רס"ר ברולין אולג רשם דוח פעולה (ת/27):

אף הוא, השיב בעדותו (עמוד 40 והלאה) תשובות, תוך הסתמכות על דוח הפעולה שרשם, ואין בעדותו תוספת לאמור בדוח.

בהתאם לדוח, אותו אדם שתקף את השניים, הוא זה שנמלט מן השוטר ושנלכד לאחר מרדף, אחר, התחזה לאחר, לסוף מסר את שמו, שהתברר להיות הנאשם (למרות הטענה בעניין הלבוש - חולצה שחורה, מכנס לבן קרוע - אין חולק כי עצר את הנאשם).

וכך נרשם: "הבחנתי ב - 3 אתיופים...אותו ראיתי מתחיל לריב עם שניהם ונותן להם מספר אגרופים עם יד ימין...צעקתי "משטרה עצור" הנ"ל הסתכל עלי, הסתובב והמשיך לברוח לכיוון אזור תעשייה...".

בהמשך, הזדהה כאחר (דניאל ג'מרה), לאחר שהתברר כי משקר, התבקש למסור את שמו האמתי ואז הזדהה. בתחנת המשטרה אמר לו ישראל גדמו, כי הנאשם הוא שתקף אותו (הבחור שברח).

יש בדוח ת/27 ראייה התומכת בעדותם של שני העדים ישראל גדמו ואברהם ווסה.

וכן אפנה לזכ"ד ת/28.

עוד אפנה להחלטות בדבר תנאי מעצר הבית שנקבעו לנאשם (ת/8 + ת/9) ולניסיון לאיתור מצלמות אבטחה לא צלח (ת/7).

ד. פרשת ההגנה:

בחקירותיו במשטרה שמר הנאשם בדרך כלל על זכות השתיקה (1/ת - 4/ת).

בחקירתו (1/ת) שמר על זכות השתיקה באופן כולל.

בחקירתו (2/ת) שמר לסירוגין על זכות השתיקה, **אישר כי אין ברשותו רישיון נהיגה**, כי מעולם לא הוציא רישיון נהיגה (שורה 8), טען: "לא זכור לי שהתלהמתי ואני התפרעתי רק בגלל שקיבלתי את הגז מדמיע בעיניים ואני לא ראיתי כלום רק ראיתי שחור" (שורות 21 - 22), הכחיש כי הכה את השוטר באגרופים (שורה 24), לא שרט אותו (שורה 26), לא השתולל (שורה 30), הכחיש את טענות השוטר (שורה 38), הגיב: "...אני זוכר שהתווכחתי אתו והוא ריסס עליי גז ואני התפרעתי" (שורות 40 - 41), הסביר: "השתגעתי עם הידיים והגוף, תפסו אותי ואני נלחצתי ושלחתי את הידיים והרגליים לכל מיני מקומות, התפרעתי כי שרף לי גז מדמיע" (שורות 43 - 44), לא הגיב בבית החולים, כפי שטען השוטר (שורה 49), השוטרים תקפו את דניאל (שורה 55), דניאל לא איים על השוטרים (שורה 60), מסר: "השוטר הפעיל כוח מעל המותר וריסס עליי גז מדמיע ותקפו אותי באכזריות" (שורה 76), וכן: "כשהשוטרים שמו עליי אזיקים אז הם תקפו אותי עם הידיים שלהם ובעטו בי ויש לי סימן בצד ימין למעלה שאני לא ראיתי אותו בזמן שנחקרתי על ידי החוקר רם ורק כשהגעתי לכלא ראיתי אותו (הערת חוקר - החשוד מראה לי 3 סימנים אדומים מאורכים בצד ימין של גופו מתחת לבית שחי - צילמתי את הסימן) (שורות 78 - 80), לטענתו אין לו סימנים נוספים אך יש לו "כאבים יבשים בכל הגוף" (שורה 82), לא ניסה לברוח מהשוטר אשר הורה לו לעצור בצד (שורה 84).

בחקירתו (3/ת) שמר על זכותה שתיקה באופן כולל, אך הוסיף שלא היה לו כל ויכוח עם מישהו (שורה 16), שתק נוכח השאלה מהיכן מכיר את ישראל גדמו ואברהם ווסה (שורה 18), שתק נוכח הטענה כי תקף אותם (שורה 27).

בחקירתו (4/ת) מסר שאינו יודע ממה נחתך הקורבן (שורה 4), לא נכח אתו חבר (שורה 6), **"אני לא תקפתי אף אחד"** (שורה 9), אישר כי הפר את תנאי מעצר הבית (שורה 11), נמלט מהשוטרים משום שהיה אמור להיות במעצר בית (שורה 44), אישר כי מסר לחוקרים פרטים של אדם אחר - של המפקח שלו (שורה 44, 46, 48, 53).

שתיקתו של אדם בחקירה המשטרתית היא זכותו החוקתית, אך יש לה מחיר והיא מחזקת את ראיות המאשימה.

העובדה שהנאשם בחר למסור גרסה המרחיקה אותו ככל הניתן ממעורבות בתקיפה, עומד לו לרועץ, נוכח עדותם המהימנה של שני העדים אשר זיהו אותו כמעורב.

הנאשם העיד להגנתו:

בעדותו, אישר את מרבית ההתרחשות הנטענת באישומים.

ביחס לאישום הראשון, אישר כי הייתה קטטה בין החברים (עמוד 44 שורה 9), שהה ברכב המזדה, פגש את השוטרים, כשהוא ישוב אחר ההגה נהג בלא רישיון נהיגה ("עליתי על ההגה" - עמוד 44 שורה 10), מסר רישיון נהיגה של אחר, אך עשה זאת משום שהשוטר ביקש כי ימסור לו את הרישיון (עמוד 46 שורה 12), הניף את ידו כדי להסיר את ידו של השוטר מכתפו (עמוד 44 שורה 28), לא תקף אותו, נמלט ממנו, נאזק, טען כי הותקף בידי השוטרים, בבית-החולים קיבל טיפול, אישר כי לא שיתף פעולה עם בקשת השוטר לקבל את דגימת דמו (עמוד 45 שורה 4).

ביחס לאישום השני, אישר כי השתתף בקטטה (עמוד 45 שורה 26), על רקע סכסוך מסוים שקדם לכך במועדון עם ישראל גדמו, אינו מכיר את האדם הנוסף שהצטרף לקטטה, לא דקר את ישראל גדמו (עמוד 46 שורה 2), הגיעה משטרה, נמלט מהמקום, עשה כן משום שהפר תנאי מעצר בית, נעצר, מסר פרטים של אחר (עמוד 46 שורה 7), אך לאחר מכן הזדהה.

עדותו של הנאשם אינה מתיישבת עם גרסתו במשטרה, עם השתיקה הסלקטיבית, היא גרסה כבושה בפרטיה השונים, בעיקר בכל הקשור לאישום השני.

לא ברור מדוע לא מסר הנאשם את גרסתו בחקירותיו במשטרה, במיוחד כאשר השמירה על זכות השתיקה הייתה סלקטיבית ביותר.

עדותו של הנאשם הייתה עדות מיתממת, בתשובות שונות, כגון הסיבות לשתיקה הסלקטיבית (עמוד 50 שורה 28) שזו פעם ראשונה שהוא נוהג ברכב (עמוד 47 שורה 17 - 23), כגון שמסר את תעודת הזהות לשוטר, רק משום שהוא ביקש שימסור לו אותה, או שהוא הזדהה כאחר, משום שהוא זוכר מספרים, והנה התברר, כי שין מראש את מספר הזהות של מפקחו, בכדי להפר בקלות את מעצר הבית (עמוד 52 שורה 19 - 29), הרחיק את בן דודו באופן מופגן, מנסיבות האישום השני,

אני דוחה את עדותו ומבכר את ראיות המאשימה, כפי שהוצגו לעיל.

ה. לאור כל האמור לעיל:

אני מקבל את עדות השוטרים ואת דוחות הפעולה שרשמו כבסיס איתן לקביעת ממצאים במשפט פלילי.

אני קובע שהתקיים אותו חשד סביר לדרישה לבדיקת דם.

אני מקבל את עדותו של אברהם ווסה, כבסיס לקביעת ממצאים במשפט פלילי.

אני דוחה את עדות הנאשם ככבושה, וכבלתי מהימנה.

עבירת הנהיגה בשכרות מתגבשת מכוח סעיף 64ד(א) לפקודת הנ"ל ורואים את הנאשם כאילו נהג בשכרות.

אין בהלכת רע"פ 6382/11 קאדריה נגד מדינת ישראל - 9.6.13 בכדי להוביל למסקנה, כי הנאשם לא יכול היה לגבש את אותו יסוד נפשי הנדרש לעבירה של תקיפת שוטרים, את אותה כוונה מיוחדת, נוכח הטענה כי היה שיכור. נהיגה בשכרות לחוד ותקיפת השוטר לחוד. בהחלט יתכן, כי הנאשם נהג בשכרות, ועדיין יכול היה לגבש את היסוד הנפשי הנדרש לתקיפת השוטר וליתר העבירות. נהיגה בשכרות אינה כזו המגיעה כדי הרמה הקבועה בסעיף 34ט לחוק העונשין - חוסר יכולת של ממש ואף לא במצב של שכרות חלקית - די ברמה קטנה יותר של שכרות בכדי לגבש את יסודותיה. לא כל מי שנוהג בשכרות הינו אדם הזכאי לפטור מביצוע עבירה לפי סעיף 34ט. הנאשם לא עורר את הטענה במסגרת פרשת ההגנה, כטענה עובדתית, מפני הרשעה ביתרת העבירות.

קיים ספק סביר מי מבין שני התוקפים - הנאשם או האחר - הוא זה שדקר את המתלונן.

אני קובע, כי המאשימה הוכיחה כנדרש במשפט פלילי את יסודות העבירות בהם הואשם הנאשם, למעט את הטענה כי דקר את המתלונן בנסיבות האישום השני, שביחס אליה נותר הספק.

ו. תוצאה:

אני מרשיע את הנאשם בעבירות ובאישומים שיוחסו לו, וחלף עבירת הפציעה ממנה אני מזכה אותו, אני מרשיע אותו בעבירה של תקיפה, כלומר:

באישום הראשון:

עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, התחזות כאדם אחר, לפי סעיף 443 לחוק הנ"ל, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10א(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 ונהיגה בשכרות, לפי סעיף 62 (3) לפקודה הנ"ל.

באישום השני:

עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק הנ"ל, תקיפה לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק הנ"ל והתחזות כאדם אחר, לפי סעיף 441 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ו, 13 מרץ 2016, במעמד הצדדים